

Spørgsmaalet om Fordelingsmaaden for Statstilskuddet er i Grunden aldrig besvaret tilfredsstillende, og de hidtil anvendte Fremgangsmaader have ikke vist sig formaalstjenlige. 10 Aar er en saa lang Tid, at saa Hingste opleve den i Foreningens Eje eller vise sig værdige til offentlig Understøttelse saa længe. Og det skulde nødig komme dertil, at flette Hingste holdes oppe ved Statstilskud til Avlens Fordærvelse. Selv de 8 Aar efter Tillæget til Loven af 1893 er for lang Tid, hvis Tilskuddet ikke skal kunne indbrages for de Hingste, der slaa uheldigt an. Det naturligste vilde være, at hele Tilskuddet udbetaltes Foreningerne ved Købet af Hingsten; men i Praktiks vilde denne Metode dog sikkert volde Betænkelighed. Opgaven maa utvivlsomt blive at bringe Mæremaalet, i hvilket Statstilskuddet ydes, ned til det mindst mulige. Den mest praktiske Løsning af Spørgsmaalet bliver vistnok den, at Statstilskuddet fordeles paa 5 Aar, saa det kan være fuldt udbetalt, naar Hingsten er 8—9 Aar. Ved dette Tidspunkt er det sjældent, at en Hingst endnu har gjort sig umulig.

Det Lavmaal af Kvalifikationer for at opnaa Ret til Statstilskud, som Loven kræver, nemlig at Hingsten er erkendt mindst præmieværdig ved et Landbosforenings- eller Statsdyrskue er utilfredsstillende, og, som foran antydet, er det heller ikke tilfredsstillende at lade Statstilskuddet være afhængigt af den aarlige Præmiering ved et Statskue.

Det er ogsaa stærk Tvivl underkastet, om det er formaalstjenligt, at Staten støtter Køb af 2-aarige Hingstplage ved at yde Tilskud for saadanne fra 3-aars Alderen. Gaar man over til at indskrænke Tiden for Fordelingen til 5 Aar og at gøre Tilskuddet uafhængigt af Præmieringen, synes det at være en naturlig Fordring, at Hingsten først maa være anerkendt ved et Statskue. Da Ansøgningerne indsendtes efter Statskuenes Afholdelse, kan Tilskuddet altsaa opnaas fra 1ste April samme Aar, Hingsten fylder 4 Aar. I Tillæget til Husdyrloven af 1893 kaldes Hesteavlforeningerne „Hingsteholdsforeninger“, og i god Overensstemmelse hermed tilfiges der kun Statstilskud til Anskaffelse af Hingste; Hesteavlforeningerne reduceres til statsunderstøttede Andels- Hingstefabrikker. Ikke desto mindre laante Loven Hoppelaaringerne fra Hesteavlforeningerne og gjorde dem obligatoriske, uden at der var synlig Anledning dertil eller spores nogen som helst organisk Forbindelse mellem Hingstehold og Hoppelaaring. Som bekendt har dette Lovbud voldt Hesteavlforeningerne betydelig Gensidighed og har ført dertil, at man har maattet true Medlemmerne til at møde med deres Hopper ved den lovbefalede Hoppelaaring eller betale dem derfor — begge Dele lige uheldige. — For at saa Raaringen til at gaa, er der derfor foreslaaet, at Staten, som den der kræver Hoppelaaringen, ogsaa betaler for Uejligheden derved, og at det ske i Form af „Fribedækningspenge“ til de faarede Hopper. Smidlertid er der adskillige Landbosforeninger og det af de største, der netop præmiere Hopperne paa den Maade, at de udstede Bedækningsbeviser til anerkendte Hingste, saa Forlaget ikke passer overalt, og da det jo er de samme Hopper, der præmieres ved Landbosforeningernes Dyrskuer og faares i Hesteavlforeningerne, kom man atter ind paa Dobbeltpræmiering. Som Udvej af det uklare Forhold, som Loven har foranlediget, maa det tilraades at forelægge al Præmiering af Hopper fra Landbosforeningerne til deres rette Forum, Specialforeningerne, i Righed med hvad Tilfældet er andet Steds og lige over for Høns, Hunde o. s. v.

Først naar Hesteavlforeningerne komme til at raade for deres egne Sager, tør man haabe, at de ville gøre fuld Nytte.

Det af „Foreningen af jydsk Landbosforeninger“ fremsatte og i Fjor paa Delegeretmødet vedtagne Forslag om at overføre Hoppelaaringerne til Landbosforeningernes Dyrskuer maa efter det foregaaende betragtes som mindre formaalstjenligt, ligesom det sikkert er praktisk uigennemførligt.